

Стратегічні підходи до управління інноваційно-інвестиційним розвитком в умовах трансформації економіки

С. О. Шум¹

Опубліковано

30.11.2024

Секція

Економіка

УДК

330.322:338.2:004

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14502432>

Анотація. У роботі обґрунтовано необхідність впровадження стратегій, що поєднують інноваційні та інвестиційні підходи для забезпечення довгострокової економічної стабільності. Запропоновано інструменти для оцінювання інноваційного потенціалу національної економіки та алгоритм адаптації стратегічних рішень до умов високої економічної турбулентності. Також виокремлено конкретні пропозиції щодо удосконалення інституційного середовища, активізації державної підтримки для стимулювання інноваційної діяльності. Особливу увагу приділено формуванню механізмів інтеграції інновацій у стратегії економічного зростання з урахуванням специфіки національних ринків та глобальних трендів. Запропоновано розгляд поняття інноваційно-інвестиційного синергізму. Отримані результати розкривають основні пропозиції для стратегічного планування в бізнесі та на державному рівні.

Ключові слова: стратегічне управління, інноваційно-інвестиційний розвиток, трансформація економіки, економічна стійкість, глобалізація, цифровізація, інноваційно-інвестиційний синергізм

Strategic Approaches to Managing Innovation-Investment Development in the Context of Economic Transformation

Annotation. In the context of profound transformations in the global economy, driven by globalization challenges, technological breakthroughs, and economic instability, the management of innovation-investment development has gained significant importance in ensuring the resilience of national economies. Rapid changes in the global economic environment, such as digitalization, automation, and shifts in global value chains, underscore the need for implementing strategic approaches to innovation-investment development. This article provides a comprehensive analysis of modern strategies for managing this process amid economic transformation and offers scientifically grounded recommendations for adapting these strategies to new challenges.

The purpose of the study is to identify effective strategic approaches to managing innovation-investment development, taking into account the contemporary challenges of economic transformation. The methodology of this work is based on the use of systems analysis and the analysis of trends in the development of transforming economies. To assess the effectiveness of strategic approaches, tools of economic-mathematical modeling and investment trend analysis were applied.

The study substantiates the necessity of implementing strategies that integrate innovation and investment approaches to ensure long-term economic stability. A review of modern academic literature is conducted, including works by Porter, Lundvall, Freeman, and

---

¹ кандидат економічних наук, докторант, Класичний приватний університет, Україна, <https://orcid.org/0009-0000-0216-4656>

Schumpeter, which highlight the role of innovation in shaping competitive advantages. Separate attention is paid to examples of successful implementation of strategic management of innovation-investment processes in developed economies.

Specific proposals are outlined for improving the institutional environment, fostering cross-sectoral collaboration, and enhancing state support to stimulate innovation activities. Particular attention is given to the development of mechanisms for integrating innovations into economic growth strategies, considering the specificities of national markets and global trends. The concept of innovation-investment synergy is proposed for consideration. The findings provide key recommendations for strategic planning at both business and governmental levels.

Keywords: strategic management, innovation-investment development, innovations, investments, economic transformation, economic resilience, globalization, innovation-investment synergy.

Вступ

В умовах глобальних економічних трансформацій, які супроводжуються швидкими технологічними змінами, турбулентністю ринкових умов та посиленням конкуренції, управління інноваційно-інвестиційним розвитком стає вирішальним фактором для збереження та зміцнення конкурентних позицій національних економік. Інноваційно-інвестиційний розвиток, який об'єднує процеси створення та впровадження нових технологій, а також забезпечення фінансової бази для цих процесів, є ключовою складовою економічного зростання. Проте його ефективна реалізація ускладнюється низкою бар'єрів, серед яких нерозвиненість інституційної інфраструктури, низький рівень інноваційної активності та недостатність державної підтримки. У таких умовах стратегічне управління має враховувати не лише внутрішні особливості економіки, а й глобальні тенденції, які визначають напрямок економічного розвитку.

Актуальність даної теми зумовлена необхідністю пошуку ефективних інструментів і методів управління, які дозволять підвищити інноваційний потенціал національних економік, забезпечити їхню економічну стійкість та адаптувати до умов невизначеності. У рамках дослідження особливу увагу приділено взаємозв'язку між інноваціями, інвестиціями та розвитком економіки, а також розробці стратегій, які дозволяють ефективно інтегрувати інноваційний компонент у загальну стратегію розвитку.

Управління інноваційно-інвестиційним розвитком є важливим об'єктом дослідження багатьох науковців, які наголошують на значенні інновацій як рушійної сили економічного зростання та конкурентоспроможності. Класичний підхід до розуміння інноваційної активності ґрунтується на ідеях Й. Шумпетера, який розглядав інновації як основний чинник економічного розвитку завдяки «творчому руйнуванню» [1]. В рамках національних інноваційних систем (НІС), які розглядають інновації у взаємозв'язку між державою, бізнесом та наукою. Вагомого значення мають роботи Ф. Лундвала [2] та Б. Фрімана [3], які наголошували, що НІС сприяє створенню умов для ефективного використання наукових досліджень та технологічних досягнень. Зокрема, Лундвал підкреслював значення інтерактивного навчання між учасниками інноваційного процесу як ключового фактора успіху.

М. Портер у своїй теорії конкурентних переваг [4] довів, що інновації забезпечують тривалі конкурентні переваги лише за умови, якщо вони інтегруються у загальну стратегію бізнесу та підтримуються сприятливим зовнішнім середовищем. Він також наголошував на важливості кластерів для формування інноваційної екосистеми, яка здатна прискорити дифузії нових технологій.

Серед українських науковців, які активно досліджують інноваційно-інвестиційний розвиток в умовах трансформації економіки, слід відзначити роботи дослідників Інституту економіки промисловості НАН України [5; 6], Інституту регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України [7] та ін. Їх дослідження фокусуються на

специфіці інноваційно-індустріального розвитку в Україні, враховуючи інституційні та економічні особливості.

Зокрема, Мельникова М., Бойченко М., Кочешкова І. [5], Омеляненко В. [6] наголошують на необхідності створення національної інноваційно-інвестиційної стратегії, яка б поєднувала розвиток технологічних галузей із стимулюванням виробничих кластерів.

Сторонянська І. З аналізує проблеми регіонального розвитку України та підкреслює, що інноваційно-індустріальний розвиток є ключовим для зменшення економічних диспропорцій між регіонами [7].

Також варто згадати роботи В. Геєця, який аналізує вплив економічної політики на інноваційний розвиток. У своїх працях він відзначає критичну важливість розвитку інноваційної інфраструктури, зокрема технопарків, бізнес-інкубаторів та венчурних фондів, як бази для формування стійкого інноваційного середовища [8].

Серед українських науковців, які активно досліджують інноваційно-інвестиційний розвиток, варто відзначити А. Дуки [9], в яких автор розглядає інноваційно-індустріальний розвиток як ключовий елемент забезпечення економічної стійкості та конкурентоспроможності, особливо в умовах високого рівня турбулентності та економічних викликів. Не менш актуальні погляди містяться у роботах Шапошникова К. [10], Старченка Г. [11], Котелевеця Д. [12] та інших. Праці є вагомим внеском у розвиток концепції інноваційного розвитку України, оскільки надають ґрунтовну теоретичну базу та конкретні рекомендації для вдосконалення державної політики в цій сфері в умовах трансформації суспільних процесів.

Метою даного дослідження є розробка науково обґрунтованих стратегічних підходів до управління інноваційно-інвестиційним розвитком в умовах трансформації економіки, що сприятиме підвищенню економічної стійкості та конкурентоспроможності національних економік.

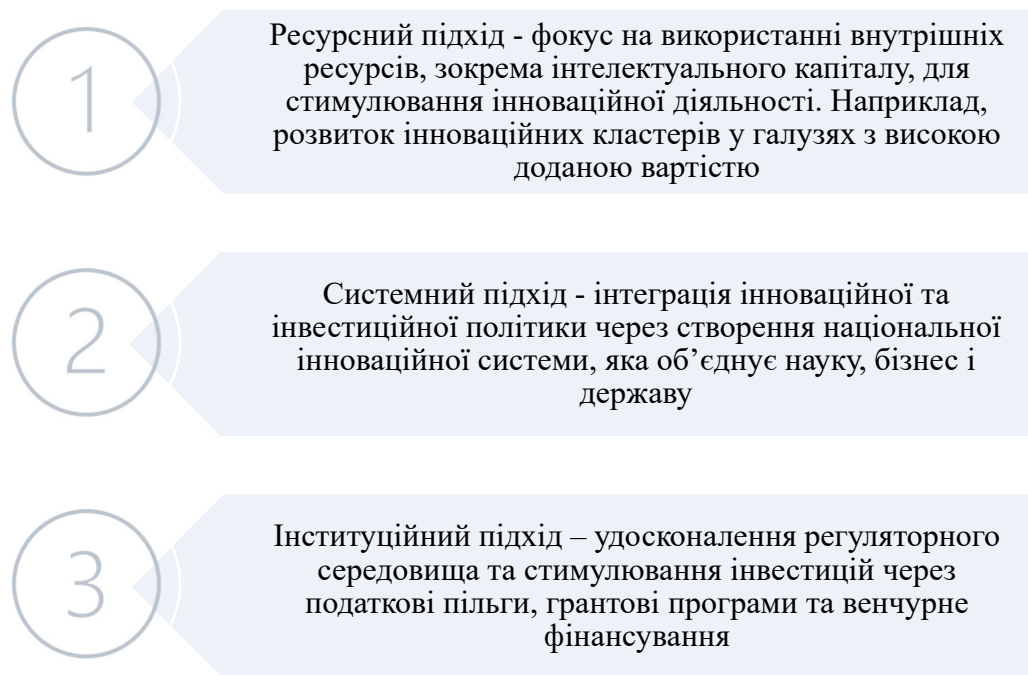
Методологічною основою дослідження є комплексний підхід до вивчення інноваційно-інвестиційного розвитку, який поєднує кількісні та якісні методи аналізу. Для досягнення поставленої мети використовувались системний підхід – для аналізу взаємозв'язків між інноваціями, інвестиціями та економічною стійкістю, економіко-математичне моделювання – для оцінки ефективності інвестиційних процесів та їх впливу на економічну динаміку; методи порівняльного аналізу – для вивчення міжнародного досвіду управління інноваційно-інвестиційним розвитком; критичний огляд літератури – для ідентифікації прогалин у сучасних дослідженнях та визначення актуальних напрямів подальших дослідження. Застосування цих методів дало змогу забезпечити всебічний аналіз інноваційно-інвестиційного середовища та сформувані науково обґрунтовані рекомендації.

Результати

Ефективне управління інноваційно-інвестиційним розвитком базується на використанні стратегічних підходів, які враховують глобальні тенденції, регіональну специфіку та внутрішні ресурси економіки. Аналізуючи наукову літературу з даного питання, варто визначити наявність трьох базових стратегічних підходів (рис. 1).

Умови економічної трансформації вимагають адаптації цих підходів до викликів цифровізації та турбулентності ринкового середовища. Наприклад, інтеграція цифрових технологій у виробничі процеси є основним драйвером ефективності та конкурентоспроможності на сучасному етапі.

Економічні трансформації, що відбуваються в Україні, супроводжуються низкою викликів, таких як нестабільність ринків, структурна перебудова промисловості та глобалізація. У цьому контексті інноваційно-інвестиційний розвиток відіграє ключову роль у формуванні економічної стійкості.

Рис. 1. Стратегічні підходи до управління інноваційно-інвестиційним розвитком

Укладено автором

Зокрема, на думку більшості дослідників, трансформація економіки України потребує:

- структурної модернізації промисловості, що орієнтується на розвиток інноваційних галузей, таких як ІТ, зелена енергетика та фармацевтика;
- інтеграції до глобальних ринків, що через впровадження інноваційних технологій та співпрацю з міжнародними партнерами здатне забезпечити конкурентоспроможність;
- державної підтримки інновацій в рамках розроблення державної стратегії, яка передбачає створення сприятливого середовища для інвесторів, стимулювання ДіР (науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт) та сприяння комерціалізації інновацій.

Актуалізуючи питання зв'язку та взаємовпливу інновацій та економічної стійкості, доцільно відмітити, що вплив інноваційно-інвестиційного розвитку на економічну стійкість проявляється низкою ключових параметрів розвитку економіки:

- зростання продуктивності праці завдяки впровадженню нових технологій;
- диверсифікацію економіки, яка знижує залежність від традиційних галузей;
- підвищення рівня зайнятості через створення нових робочих місць у високотехнологічних секторах.

Наприклад, за даними Світового банку [13; 14], країни, які активно впроваджують інновації, мають вищі темпи економічного зростання навіть у періоди глобальних економічних криз. Для України це означає необхідність підвищення інноваційного потенціалу через розвиток науково-дослідної бази та модернізацію інфраструктури, що значною мірою актуалізується для майбутніх процесів відбудови та відновлення економіки.

Таким чином, доцільно погодитись з науковою думкою більшості вчених, що інноваційно-інвестиційний розвиток – це інтеграційний процес, що поєднує створення, впровадження нових технологій і бізнес-моделей із забезпеченням фінансових ресурсів,

необхідних для їх реалізації. Цей підхід спрямований на довгострокове зростання конкурентоспроможності та стійкості економічних систем [15-17].

Основними складовими такого розвитку вбачається поєднання:

- інновацій (технологічні, організаційні та продуктові рішення, що змінюють існуючі практики та створюють додаткову вартість);
- інвестицій (капіталовкладення в інфраструктуру, людський капітал, дослідження й розробки, необхідні для реалізації інноваційних проєктів);
- інтеграції процесів (створення синергії між науково-технічним потенціалом та ринковими можливостями).

Сутність інноваційно-інвестиційного розвитку проявляється у його здатності виступати каталізатором економічного зростання шляхом збільшення продуктивності ресурсів, розширення ринкових можливостей через впровадження нових продуктів і послуг та формування нових секторів економіки, які базуються на технологіях майбутнього (штучний інтелект, зелена енергетика тощо).

Важливо зазначити, що ефективність цього розвитку залежить від інтеграції інновацій та інвестицій у стратегії економічного зростання на національному й регіональному рівнях.

Враховуючи, що класичне уявлення про інновацію, як «конструктивне / творче руйнування» [1], активне їх впровадження здатне створювати відповідні зміни в структурі економічної системи. Саме у цьому контексті важливим стає поняття економічної стійкості та її зв'язок з інноваціями та інвестиціями.

Економічна стійкість визначається як здатність економічної системи підтримувати стабільне функціонування та розвиток у довгостроковій перспективі, незважаючи на вплив внутрішніх і зовнішніх шоків [18-19]. Цей концепт охоплює:

- стійкість до шоків, тобто здатність зберігати економічну рівновагу під час криз (фінансових, екологічних, соціальних);
- адаптивність, тобто можливість швидко реагувати на зміни та трансформувати економічні структури відповідно до нових умов;
- стабільність зростання, тобто підтримка зростання ВВП, зайнятості та рівня добробуту.

Зв'язок між економічною стійкістю, інноваціями та інвестиціями є багатограним, оскільки:

- 1) інновації є фактором стійкості. Впровадження нових технологій сприяє зниженню витрат, підвищенню продуктивності і зменшенню вразливості економік до глобальних викликів;
- 2) інвестиції є основою адаптивності. Це пов'язано з тим, що капіталовкладення в інфраструктуру та нові технології сприяють модернізації економіки та створенню умов для гнучкої реакції на шоки;
- 3) формує інноваційно-інвестиційний синергізм, який означає об'єднання цих двох елементів, чим підсилює здатність економічних систем до збереження стійкості через створення нових джерел зростання та диверсифікацію економіки. Отже, розгляд цього поняття в стратегічних підходах набуває ознак не лише актуальності та важливості, але й необхідності для подальшого розвитку країни.

Підтвердженням необхідності інноваційно-інвестиційного синергізму є досвід країн із розвинутою економікою, який демонструє, що підвищення економічної стійкості тісно пов'язане з рівнем інноваційної активності. Наприклад, Скандинавські країни та Південна Корея активно інвестують у дослідження й розробки, що дозволяє їм зберігати стабільні темпи зростання навіть у періоди глобальної економічної нестабільності.

Для України важливим аспектом є створення умов для впровадження інновацій, які забезпечують адаптацію до сучасних викликів, таких як цифровізація, зелений перехід

та інтеграція до глобальних ринків, тобто забезпечення інноваційно-інвестиційного синергізму.

Для розкриття сутності інноваційно-інвестиційного синергізму з емпіричної точки зору, варто розкрити зв'язок між економічною стійкістю, інноваціями та інвестиціями за наступним підходом: для кількісного аналізу зв'язку між економічною стійкістю, рівнем інновацій та обсягом інвестицій можна застосувати економетричну модель, що описує залежність темпів зростання ВВП (як одного з показників економічної стійкості) від рівня інноваційної активності та інвестиційного клімату.

З цією метою доцільно використати лінійну регресійну модель:

$$GPD_{Growth} = \alpha + \beta_1 \times Innov_{Index} + \beta_2 \times Inv_{Volum} + \varepsilon \quad (1)$$

де,

GPD_{Growth} – темпи зростання ВВП (%),

$Innov_{Index}$ – індекс інноваційної активності (наприклад, індекс глобальних інновацій GII),

Inv_{Volum} – обсяг інвестицій (% до ВВП),

α, β_1, β_2 – параметри моделі,

ε – випадкова похибка.

Прогнозований приріст ВВП за рахунок інновацій розраховано на основі формули:

$$\Delta GPD_{Innov} = Innov_{Index} \times k_{Innov} \quad (2)$$

де, $k_{Innov}=0.005$ для розвинених економік і 0.007 для економік, що розвиваються (враховуючи вищу ефективність інновацій у країнах із нижчою базою).

Прогнозований приріст ВВП за рахунок інвестицій розраховано на основі формули:

$$\Delta GPD_{Inv} = Inv_{Volum} \times k_{Inv} \quad (3)$$

де, $k_{Inv}=0.1$ (засновано на загальноновизначених економетричних оцінках).

У таблиці 1 наведені основні дані для проведення емпіричної оцінки.

Таблиця 1

Дані для виявлення впливу інноваційної активності та обсягу інвестицій на економічну стійкість

Країна	Темпи зростання ВВП у 2023 році (%)	Індекс інновацій GII 2023 (місце)	Чистий приплив прямих інвестицій (% до ВВП)
США	1.4	2	1.6
Швейцарія	0.8	1	3.2
Україна	-35.0	60	0.6
Південна Корея	2.1	6	2.8
Польща	0.3	39	1.5

Укладено автором за [13-14]

Результати емпіричного аналізу підтверджують значний вплив інноваційної активності та обсягу інвестицій на економічну стійкість, зокрема на темпи зростання ВВП. Нижче наведено дані для кількох країн (Табл. 2).

Розрахунки впливу інноваційної активності та обсягу інвестицій на економічну стійкість

Країна	Прогнозований приріст ВВП за рахунок інновацій (%)	Прогнозований приріст ВВП за рахунок інвестицій (%)	Сумарний приріст ВВП (%)
США	+0.01	+0.16	+0.17
Швейцарія	+0.005	+0.32	+0.325
Україна	+0.42	+0.06	+0.48
Південна Корея	+0.03	+0.28	+0.31
Польща	+0.195	+0.15	+0.345

Укладено автором

Аналізуючи дані таблиць 1 та 2, варто акцентувати на наступному:

Наявність тісного зв'язку між інноваційним рейтингом і ВВП. Швейцарія, яка очолює рейтинг інновацій (GII), демонструє стабільний економічний розвиток навіть за умов глобальної турбулентності, що свідчить про критичну роль інновацій для стійкості економіки [13].

Підтвердження, що інвестиції є основою стійкості. Країни з високими прямими іноземними інвестиціями, наприклад, Південна Корея, показують вищі темпи економічного зростання. У випадку України низькі інвестиційні показники свідчать про вплив економічних і політичних ризиків на привабливість для інвесторів [14].

Економічна криза сповільнює відтворювальні процеси. Україна має низькі значення інноваційної активності та інвестиційного припливу, що обмежує її можливості для економічного відновлення. Для України значний спад ВВП (-35%) демонструє вплив військових дій і зниження інвестиційної активності. Проте підтримка інноваційного розвитку може стати важливим драйвером відновлення економіки в довгостроковій перспективі [14].

Швейцарія та Південна Корея, які мають високі інноваційні показники та значні обсяги інвестицій, демонструють потенціал для підтримання стійкого економічного зростання. Як країна з розвиненим інноваційним середовищем та високим рівнем інвестицій, Південна Корея демонструє стабільне поєднання цих факторів.

Розвинені економіки (США, Швейцарія). Інновації мають відносно менший вплив на ВВП через високий базовий рівень, однак значні інвестиції забезпечують стабільний приріст.

Економіки, що розвиваються (Україна, Польща). Вплив інновацій є суттєвим через їх потенціал швидкого покращення продуктивності та конкурентоспроможності. Проте недостатність інвестицій може свідчити про ускладнену реалізацію цього потенціалу.

Україна має найбільший потенціал приросту через інновації, але потребує суттєвого збільшення інвестицій. Південна Корея та Швейцарія демонструють стабільний баланс обох чинників.

Таким чином, наведені розрахунки підкреслюють важливість інвестицій в науку та інновації, а отже й необхідність інноваційно-інвестиційного синергізму для підвищення економічної стійкості.

У літературі виділяється три основні напрями стимулювання інноваційно-інвестиційного розвитку [15-17]:

- інституційна підтримка, тобто створення сприятливого нормативно-правового середовища для інноваційної діяльності;

- інтеграція інновацій у промисловий сектор, яка передбачає залучення наукових досягнень до виробничих процесів через розвиток технологічних парків та кластерів;
- міжнародна кооперація, яка реалізується активізацією співпраці з міжнародними інноваційними центрами та залучення іноземних інвестицій для модернізації промислових підприємств.

Особливе місце у дослідженнях також займає аналіз потенціалу вітчизняної промисловості, особливо у контексті, що для забезпечення ефективного розвитку важливо концентрувати ресурси на стратегічно важливих галузях, таких як машинобудування, енергетика та ІТ.

Таким чином, враховуючи отримані результати розрахунків та виявлені причинно-наслідкові зв'язки, які можуть бути покладені в основу розуміння практичної сутності інноваційно-інвестиційного синергізму, доцільно сформулювати наступні рекомендації для України:

- необхідно підвищити частку інвестицій у ВВП до 2-3% через залучення іноземного капіталу та зміцнення правового середовища;
- слід сприяти інноваціям через підвищення доступності фінансування науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, розробку сприятливої податкової політики та інтеграцію в міжнародні інноваційні мережі;
- доцільно інтенсифікувати інноваційні програми, інтегруючи їх із державними стратегіями економічного зростання;
- варто спрямовувати інвестиційну активність, приділяючи більше уваги експансії в нові технологічні сектори. Залучення інвестицій має супроводжуватися створенням сприятливого інституційного середовища, включаючи стабільне правове регулювання та програми державно-приватного партнерства.

Ці висновки можуть бути використані для формування стратегій управління інноваційно-інвестиційним розвитком із метою посилення економічної стійкості.

Висновки

Результати дослідження підтверджують, що стратегічне управління інноваційно-інвестиційним розвитком є ключовим фактором забезпечення економічної стійкості в умовах трансформації економіки. Запропоновані стратегічні підходи демонструють свою актуальність у контексті глобальних викликів, таких як цифровізація, зміна клімату та турбулентність світових ринків.

Порівняно з класичними концепціями Шумпетера та Лундвала, висновки дослідження підкреслюють необхідність адаптації національних стратегій до сучасних викликів. Наприклад, інтеграція інноваційних та інвестиційних підходів надає синергетичний ефект, що спостерігається в успішних прикладах розвинених країн, таких як Південна Корея та Швейцарія. Для України ці стратегії також мають високий потенціал, проте потребують зміцнення інституційного середовища та подолання системних бар'єрів.

Дослідження підтверджує також важливість стратегічного управління інноваційно-інвестиційним розвитком для забезпечення економічної стійкості та конкурентоспроможності в умовах економічних трансформацій та орієнтирах на повоєнне відновлення.

Подальше наукове опрацювання проблематики інноваційно-інвестиційного розвитку може деталізувати окремі аспекти вивчення впливу інновацій на рівень зайнятості в конкретних секторах, аналіз довгострокового впливу державних стратегій інноваційного розвитку, а також практичні напрями розробки моделей, що враховують екологічний аспект інноваційної активності.

Список використаних джерел

1. Schumpeter, J. A. (1949). *Theory of Economic Development*. Oxford University Press.
2. Lundvall, B.A. (1992). *National Systems of Innovation: Towards a Theory of Innovation and Interactive Learning*. Pinter Publishers, London.
3. Freeman, C. (1987) *Technology Policy and Economic Performance: Lessons from Japan*. Printer Publishers.
4. Porter, M. (1990). *The Competitive Advantage of Nations*. Free Press, New York.
5. Мельникова, М., Бойченко, М., & Кочешкова, І. (2023). *Управління розвитком промислових територій: циркулярність, публічність, екологічність: монографія / НАН України, Ін-т економіки пром-сті*. <https://iie.org.ua/monografiyi/pravlinnja-rozvitkom-promislovih-teritorij-cirkuljarnist-publichnist-ekologichnist/>
6. Омеляненко, В.А. (Ed.) (2024). *Від кризи до зростання: уроки ЄС для промислового відновлення України: колективна монографія*. Київ: НАН України, Ін-т економіки пром-сті. <https://iie.org.ua/monografiyi/vid-kryzy-do-zrostannia-uroky-ies-dlia-promyslovoho-vidnovlennia-ukrainy/>
7. Сторонянська, І. З. (Ed.) (2022). *Смарт-спеціалізація регіонів України: методологія та прагматика реалізації: монографія*. Львів: ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долішнього НАН України». <https://ird.gov.ua/irdp/p20220006.pdf>.
8. Геєць, В. М. (2016). Інститути у розширенні технологічної модернізації економіки України. *Журнал європейської економіки*. Том 15 (№ 3), 255-265.
9. Дука, А. П. (2014). *Інноваційно-індустріальний розвиток національної економіки : монографія*. Київ, ВАДЕХ.
10. Shaposhnykov, K., Filyppova, S., Krylov, D., Ozarko, K., Yudin, M., Biliaze, O. (2023). Innovative development of enterprises in the context of digital transformations of the institutional environment of the national economy. *Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development* Vol. 45. No. 3: 233-241 DOI: <https://doi.org/10.15544/mts.2023.23>
11. Mykhailovska, O., Shestakovska, T., Adamyk, O., Filipova, N., Duka, A., & Starchenko, G. (2024). Management's influence on digital transformation and enhancing workforce professional growth. *Edelweiss applied science and technology*, 8(6), 2467–2474. doi: <https://doi.org/10.55214/25768484.v8i6.2496>
12. Котелевець, Д. О. (2022). Концептуальні положення забезпечення стратегічного розвитку інфраструктури цифрової економіки в Україні. *Проблеми сучасних трансформацій*. Серія: економіка та управління, (6). DOI: <https://doi.org/10.54929/2786-5738-2022-6-03-03>.
13. Світовий банк (2024). *Global Innovation Index*. https://www.wipo.int/global_innovation_index
14. Світовий банк (2024). *Статистика економічного розвитку країн*. <https://data.worldbank.org>
15. Грігерман, Є. (2024). Інноваційно-інвестиційний розвиток: сутність та концептуальні підходи. *Київський економічний науковий журнал*, (4), 54-60. DOI: <https://doi.org/10.32782/2786-765X/2024-4-7>
16. Наконечна, О.С. (2015). Формування та реалізація інноваційно-інвестиційної стратегії стійкого розвитку підприємства. *Економіка та держава*, №4. http://www.economy.in.ua/pdf/4_2015/12.pdf
17. Степанова, А. (2016). Інвестиційно-інноваційний розвиток економіки України: проблеми та перспективи. *Схід*. № 4, 41-46. http://nbuv.gov.ua/UJRN/Skhid_2016_4_7.
18. Савченко, М. (2019). Розвиток категоріального базису «економічна стійкість». *Галицький економічний вісник*. Том 57. № 2, 5-17. DOI: https://doi.org/10.33108/galicianvisnyk_tntu2019.02.005

19. Висоцька, І.Б. (2013). Поняття та сутність категорії «соціально-економічна стійкість національної економіки». Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія економічна. Випуск 1. С. 13-20. <https://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/1543>